

rozum, že rekurs proti zrušovacím usnesením rekursního soudu podle §u 527, druhý odstavec c. ř. s., nebyla-li výslovně vyhrazena právní moc, jest bezpodmínečně vyloučen nejen tehdy, když nařízeno bylo prvním soudu nové usnesení výslovně po slyšení stran, nýbrž i vždy tenkrát, když bez tohoto výslovného vytčení nemůže se vydání nového usnesení dle povahy věci a řízení obejít bez slyšení stran, jež zákon míní v tom širším smyslu, že stranám poskytnuta býti má vůbec účast na řízení k vyjádření se za účelem nového rozhodnutí. V tomto případě byl prvním zrušovacím usnesením rekursního soudu výslech stran soudu první stolice výslovně nařízen. Napadené usnesení není podle svého smyslu ničím jiným, než opětným příkazem, by dřívější příkaz byl úplně splněn ještě výslechem znalců, platí tedy i pro toto druhé zrušovací usnesení stejné hledisko, nehledě k tomu, že ani toto další doplnění nemůže se obejít bez účasti stran na řízení. Ježto pak v napadeném usnesení není ustanoveno, že má příkaz daný soudu první stolice býti proveden teprve, až by nabyl právní moci, není dovolací rekurs podle §u 527 odst. 2 c. ř. s., platného dle §u 78 ex. ř. i pro řízení exekuční, přípustným a bylo jej odmítnouti.

Čís. 5613.

Lze vésti exekuci zabavením živnostenské koncese (kominické) bez současné exekuce na podnik. Nezáleží na tom, že jde o živnostenské oprávnění, vízící se na osobu a o živnost, jejíž zdar závisí na osobní činnosti oprávněného. Před povolením exekuce netřeba zjišťovati obsah a rozsah živnosti.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1926, R I 1076/25.)

Soud první stolice zamítl návrh, by ku vydobytí peněžité pohledávky byla zabavena koncese, příslušející dlužníku ku provozování kominické živnosti, ježto exekuce na pouhou koncesi bez současné exekuce na živnostenský podnik, jehož právní podklad koncese tvoří, přípustna není, neboť koncese sama nemá majetkové hodnoty, je vázána na osobu a k provozování koncese zástupcem jest třeba povolení živnostenského úřadu a nelze právo zástavní na takové koncesi nabýti (rozhodnutí ze dne 16. dubna 1901, čís. 5309 sb. 1373). Rekursní soud exekuci povolil. **Důvody:** Navržená exekuce zabavením kominické koncese jest přípustna dle §u 331 ex. ř., neboť jde o právo majetkové (viz § 334 ex. ř.). Není tedy třeba současně exekuce na živnostenský podnik dle §u 341 ex. ř. Zda bude přípustnou vnucená správa nebo vnucené spachtování koncese, jest otázkou dalšího řízení exekučního, kterou není tuto ještě řešiti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Stanovisko rekurentovo, ostatně blíže neprovedené, že není přípustna exekuce zabavením

živnostenské koncese — u něho koncese kominické — bez současné exekuce na podnik, nemá v zákoně opory. Živnostenská koncese jest majetkovým právem (§ 334 ex. ř.), což rekurent sám uznává, a, ježto k pohledávkám nenáleží, jest podle §u 331 ex. ř. zabavitelná. Okolnost, že jde o živnostenské oprávnění na osobu se vížící (§ 15, čís. 7, 22, 23, 56 živn. ř.), a o živnost, jejíž zdar závisí na osobní činnosti oprávněného, zde rekurenta, není povolení exekuce zabavením podle §u 331 ex. ř. nikterak na překážku. Neopodstatněna jest i výtká, že před povolením exekuce nebyl zjištěn obsah a rozsah rekurentovy živnosti. Jak uvedeno, jedná se toliko o zabavení živnostenského oprávnění (§ 331 ex. ř.), nikoli o zpeněžení živnosti (§ 341 ex. ř.), kdež rozsah živnosti přichází ovšem v úvahu, a proto nebylo zapotřebí zjišťovati rozsah rekurentovy živnosti.

Čís. 5614.

Pro spory ze smlouvy o doživotní důchod není výlučně věcně příslušným okresní soud (§ 49 čís. 3 j. n.).

(Rozh. ze dne 5. ledna 1926, R I 1094/25.)

Žalobu o měsíční důchod 390 Kč po neurčitou dobu zadal žalobce na okresním soudě, odůvodniv věcnou příslušnost §em 49 čís. 3 j. n. K námitce věcné nepříslušnosti soud první stolice žalobu odmítl, rekursní soud zamítl námitku věcné nepříslušnosti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Ustanovením §u 49 čís. 3 j. n. byly přikázány k výlučné předmětné příslušnosti okresních soudů také rozepře o výměnek, t. j. o soubor oprávnění a požitků, jež při postupu usedlosti vyhrazuje si postupitel pro sebe nebo jinou osobu, by zajistil jimi budoucí výživu a jinaké opatření výměnkářovo. Zákonodárce měl při ustanovení §u 49 čís. 3 j. n. na mysli jen tyto poměry, které pro svou zvláštní povahu venkovského života vyžadují, by byly řešeny z bezprostřední blízkosti a soudci místních poměrů obeznanými a v nich zkušenými. Lze proto spory o výměnek podle §u 49 čís. 3 j. n. rozuměti jen rozepře výměnkové v užším slova smyslu, plynoucí z vlastní smlouvy výměnkářské při postupu nemovitosti, kterou pravidelně si vyměňuje postupitel určité životní zaopatření za to, že nemovitost, která mu byla dosud pramenem výživy, předává nástupci, jak již bylo v rozhodnutí sb. n. s. čís. 2311 zevrubně vyloženo, takže stačí k jeho důvodům odkázati. V tomto případě však nejde o smlouvu výměnkářskou ve vlastním slova smyslu, souvisící s postupem nemovitosti, nýbrž o smlouvu o doživotní důchod podle §u 1284 obč. zák., tedy o smlouvu, zajišťující za úplatu určité pojištěné plnění naturální a peněžité, která, jsouc smlouvou odvážnou, má docela jinou právní povahu a na spory ze smluv tohoto druhu nelze použití ustanov-